

Hoog in den boom is 't gevaar wel groot.
Jongens, houdt op met dat stoeien en mallen.
Pas maar eens op.... een krakje, een stoot,
En.... o, ik zie je vallen.
Ja, het gevaar is wel groot.

Hoog in den boom.... ach, menigeen,
Die er zijn klautren moet betreuren,
Loopt er nu rond met een kreupel been,
Denkt: moest het nog, het zou niet gebeuren.
Jongens, wees wijs en ga heen.

P. KEUNING.

OVER TWEE KNAPEN

door
A. L. VAN HULZEN

De eene heette Napoleon.

Hebben jullie weleens van een knaap gehoord, die zoo heette? Ik bedoel niet, of jullie van Keizer Napoleon wat weet te vertellen of van Veldheer Napoleon, maar of je van den knaap Napoleon iets weet. Laat ik je dan eens iets van hem vertellen. 't Is gebeurd toen hij negen jaar was.

Napoleon was toen bij zijn oudoom Lucien Bonaparte, die voor zijn opvoeding beter zorgde dan zijn vader, Karel

Bonaparte, de raadsheer bij 't gerechtshof te Ajaccio, op het eiland Corsica. Deze was te druk om zich met de opvoeding van zijn kinderen te bemoeien. Oom Lucien, aarts-diaken van de hoofdstad te Ajaccio, trok zich het lot van Napoleon en Jozefaan.

Napoleon hoorde graag vertellen. En oom Lucien kon zoo mooi vertellen. Hij had zooveel gelezen in oude boeken over geschiedenis wist daarvoor heel wat verhalen.

NAPOLEON.

Eens op een keer vertelde hij zijn negenjarigen neef van Julius Caesar, den grooten Romein.

Napoleon hing aan ooms lippen.

't Was of hij Caesar zag. Hij volgde hem op zijn veroveringstochten. Met schitterende oogen en hooggekleurde wangen en open mond luisterde hij, en hij vond het jammer dat oom ophield. 't Werd juist zoo mooi. Oom had verteld van den strijd met Pompejus, van den strijd met Pharnaces en Caesar had juist naar Rome de boodschap gezonden: Veni, vidi, vici! Ik kwam; ik zag; ik overwon! Hé! Napoleon had wel graag *toen* geleefd; *hij* had die boodschap wel weg willen brengen. Die Caesar! die Caesar! dat was nog eens een man.

Den volgenden dag was Napoleon zoek. Oom liep naar den zee kant, waar neefje zoo graag wandelde. Want oom wist, dat alles, wat grootsch en verheven was, den jongen aantrok.

Die rollende zee; die de kusten teisteren kon en de vlokken schuim doen opstuiven — dat was iets voor hem juist. 't Was of Napoleon in die zee z'n eigen beeld zag: de onweerstaanbare, de geweldige.

Maar Lucien zag neef nu niet. Hij ging weer terug.

Nu was er dicht bij zijn buitenplaats een grot, een oud, vervallen ding. Oom ging er langs en hoorde, dat er iemand in was. Zou neef het soms zijn? Oom naar binnen, en wat zag ie daar? Daar stond het ventje, rechtop — als een kaars; den korten arm uitgestrekt; de kleine kinderhand met driftig gebaar bewegend.

Met roode wangen en fonkelend oog stond Napoleon Bonaparte in den schemer der grot. En op ooms vraag, wat hij daar toch uitvoerde, was het antwoord: „Ik wil Caesar worden. Ik moet heerschen over een land, veel grooter dan dit eiland.”

„Ik moet heerschen.”

Dat was en bleef de wensch van Napoleon. Het was de Napoleonswil. „Ik moet heerschen.” Dat heeft hij geroepen in z'n paleis en op het slagveld. In de landen van Europa. In Moskou — bij Leipzig — zelfs bij Waterloo nog.

We moeten oppassen, dat we hem niet verkeerd beoordeelen. Napoleon had van God een taak gekregen, en voor het afwerken van die taak had God hem gaven gegeven.